

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Roselen Shop s.r.o.**, IČO 04880820
bytem Husitská 107/3, Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Radimem Kubickou
sídlem Ó. Lysohorského 702, Frýdek Místek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2021, č. j. 6668/21/5300-21443-712756

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“) ze dne 9. 1. 2019, č. j. 72063/19/2010-53522-110206 (dále jen „**platební výměr**“). Tím byla žalobci vyměřena za zdaňovací období únor 2018 daň z přidané hodnoty ve výši 766 024 Kč podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „**ZDPH**“) a Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „**daňový řád**“).

2. Žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH se základem daně ve výši 3 647 733 Kč. Dle správce daně ale žalobce neprokázal nárok na odpočet daně v částce 766 024 Kč u přijatého zdanitelného plnění (osobní vozidlo Porsche 911 GT3 II) v rámci svých ekonomických činností a neprokázal tedy splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet dle § 72 a 73 ZDPH.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve popsal, že správci daně vznikly prvotní pochybnosti vzhledem k značnému nepoměru přijatých zdanitelných plnění, která od registrace k DPH (říjen 2016) značně převyšovala uskutečněná plnění (ta byla nadto vykázána dříve jen v říjnu a listopadu 2017). Správce daně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalobce neprokázal využití přijatého zdanitelného plnění v rámci své ekonomické činnosti. Se zjištěním správce daně byl žalobce seznámen dne 26. 10. 2018 doručením sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností. Žalobce navrhl pokračování v dokazování a předložil výpis z maďarského obchodního rejstříku společnosti KOLEXONA 13 Kereskedelmi Korlátolt Felelősségű Társaság (dále jen „KOLEXONA“). Toto podání nezměnilo závěry správce daně, a proto ten přistoupil k vydání platebního výměru.
4. Žalovaný dále popsal, že v rámci řízení před správcem daně žalobce předložil přiznání k dani za zdaňovací období únor 2018, kontrolní hlášení za měsíc únor 2018, výpis z účtu, daňový doklad ze dne 26. 2. 2018 v maďarském jazyce, dle kterého koupil vozidlo Porsche 911 GT3 II. Dále předložil výpis z maďarského obchodního rejstříku společnosti KOLEXONA s tím, že této společnosti pronajímá vozidlo Porsche 911 GT3 II. V odvolacím řízení pak žalobce doložil „zmluvu o nájme dopravného prostriedku“ ze dne 31. 5. 2018 uzavřenou mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností KOLEXONA jako nájemcem na pronájem vozidla Porsche M1 AD KUPE, RZ X, VIN: X s tím, že vozidlo pronajímá; dále navrhl místní šetření ve společnosti nájemce.
5. Pro ověření tvrzení žalobce byl prostřednictvím mezinárodní výměny informací vyslechnut zástupce společnosti KOLEXONA I. K., který uvedl, že si jeho společnost od žalobce pronajímala vozidlo Porsche za částku 150 000 HUF měsíčně (pan K. je jednatelem i společníkem žalobce). Dál vypověděl, že žalobce vystavil dva daňové doklady za pronájem v roce 2018, první na částku 900 000 HUF (datum poskytnutí 15. 7. 2018) a druhý na částku 150 000 HUF (datum poskytnutí 30. 9. 2018). Společnost KOLEXONA přijaté služby uvedla ve svém přiznání k DPH a uhradila daň. Pan K. uvedl, že žalobce a společnost KOLEXONA spolupracovali pouze při zapůjčení vozidla, smlouva byla podepsána v Komárně a neexistují žádné záznamy o používání předmětného vozidla RZ X, vozidlo nebylo v Maďarsku pojištěno. Dále byl předložen daňový doklad č. 180009 za nájemné vozidla Porsche VIN: X a doklad č. 180006 za nájemné vozidla Porsche VIN: X, výpis z bankovního účtu, „zmluva o nájme dopravného prostriedku“ ze dne 30. 4. 2018, na vozidlo Porsche M1 AD Kupe, VIN: WPOZZZ99EJ6168438, RZ X a „zmluvu o nájme dopravného prostriedku“ ze dne 30. 12. 2018, na vozidlo Porsche M1 AD Kupe, VIN: X, RZ X. Dle registru motorových vozidel je ovšem žalobce vlastníkem vozidla Porsche, RZ X, VIN: X.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

6. Žalovaný dospěl k závěru, že v žádném z daňových dokladů či smluv není uvedeno VIN vozidla Porsche, které je dle registru motorových vozidel vlastnictvím žalobce. V předložených dokladech není VIN vozidla uvedeno ve správném tvaru, aby bylo možné odlišný zápis VIN pokládat za chybu v přepisu. Současně se smlouvy o nájmu předložené žalobcem a společností KOLEXONA neshodují graficky ani datem jejich podpisu, nejde tedy o stejnopisy stejné smlouvy. Uvedené smlouvy uvádějí RZ, která nemá dostatečný počet znaků. Ve smlouvách je také uvedeno, že se nájem vozidla týká Porsche M1 AD Kupe, ačkoliv dle daňového dokladu se jednalo o Porsche 911 GT3 II. Žalovaný proto shledal, že z uvedeného nelze vyvodit, že předmětem plnění bylo vozidlo Porsche VIN: X, a proto žádný z doložených dokladů nelze osvědčit jako důkaz toho, že žalobce fakticky pronajal společnosti KOLEXONA vozidlo Porsche VIN: X, RZ X. Dle žalovaného nelze jako důkaz pronájmu tohoto vozidla osvědčit ani výpověď pana K., jelikož veškeré doklady i jeho výpověď se týkají vozidla s jiným VIN a RZ. Žalobce tak dle žalovaného neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že uvedené vozidlo použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě předeslal, že napadené rozhodnutí je výsledkem nesprávných úvah a formalistických závěrů a jako takové je nesrozumitelné, nepřezkoumatelné a ve svém důsledku nezákonné.
8. Žalobce uvedl, že pořídil jako zdanitelné plnění vůz Porsche VIN: X, když toto VIN je uvedeno na daňovém dokladu č. 70010887095. Vůz Porsche s totožným VIN a RZ X je pak veden v registru vozidel jako vlastnictví žalobce. Dle žalobce tato skutečnost hraje klíčovou roli při posuzování všech ostatních důkazních prostředků. Dle žalobce žalovaný tyto dva identifikátory tj. VIN a RZ nevnímal spojitě, ale jednotlivě, což vedlo k nesprávným závěrům.
9. Žalovaný dle žalobce porušil § 102 odst. 4 daňového řádu, neboť se v napadeném rozhodnutí nevyjadřuje k prokázané skutečnosti, že žalobce pořídil jako zdanitelné plnění vůz Porsche VIN: X, RZ X a tento vůz reálně existuje. Pouhý přepis a administrativní chyba v zápise VIN a RZ v jednotlivých dokladech jsou žalovaným automaticky a formalisticky posuzovány jako důkaz toho, že v těchto dokladech figurují různé vozy. Dle žalobce pak např. z daňového dokladu č. 180009 jednoznačně plyne, že bylo žalobcem společností KOLEXONA vyúčtováno nájemné za vůz Porsche VIN: X. Administrativní chybou přitom byla v identifikátoru VIN vypuštěna pouze jedna číslice. Daňové doklady jsou navíc propojeny s nájemními smlouvami, kde odpovídají údaje o nájemci, pronajímateli, značce vozu, výši měsíčního nájemného. Chybou v přepise v nájemních smlouvách byla z RZ vypuštěna pouze jedna číslice. Přitom se jednalo stále o tu stejnou administrativní chybu. Žalovaný těmto souvislostem a nesrovnalostem nevěnoval žádnou pozornost a stroze uzavřel, že se nemůže jednat o chybu v přepise. Stejně tak se žalovaný nevyjádřil k tomu, proč neposoudil výpověď I. K., která tvrzení žalobce podporuje.
10. Dle žalobce žalovaný zcela odhlédl od skutečnosti, že mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností KOLEXONA jako nájemcem nikdy nebylo pochyb o totožnosti předmětu nájemního vztahu, když žalobce ani jiný vůz Porsche nevlastní. Nesrovnalosti nebyly posouzeny v souvislosti s ostatními důkazy, naopak byly posouzeny ryze formalisticky, což mělo negativní vliv na zjištění skutkového stavu věci. Dle žalobce bylo vadným postupem žalovaného zasaženo do jeho práva na nestranně provedené dokazování vedoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

k řádně zjištěnému skutkovému stavu věci a práva na spravedlivý proces; k tomu odkázal na náleznost Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2096/07. Dále žalobce uvedl, že i sám žalovaný uvedl VIN chybně, když třetí znak má být číslice „0“, ale žalovaný uvádí písmeno „O“. Se společností KOLEXONA bylo uzavřeno několik nájemních smluv, z nichž pozdější nahrazovala ty původní. To plyne i ze skutečnosti, že se smlouvy lišily v datech podpisu.

11. V poslední řadě žalobce namítal, že žalovaný neprovedl navrhovaný důkaz, a to místním šetřením v sídle nájemce. Žalovaný se k němu v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a neuvedl důvod jeho neprovedení. Žalovaný měl přitom odůvodnit, z jakého důvodu nevyhověl navrhovanému důkazu. Pokud by žalovaný navrhovaný důkaz provedl, zjistil by, že žalobce nájemci pronajímá právě předmětný vůz Porsche. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Navrhoval jeho zrušení.

IV. Vyjádření k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nepopíral pořízení vozu Porsche VIN: X, RZ X ani jeho faktickou existenci. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal své tvrzení o tom, že přijaté zdanitelné plnění využil v rámci ekonomické činnosti, a proto nesplnil podmínky nároku na odpočet DPH.
13. Žalovaný setrval na svém názoru, že v žádném z daňových dokladů či smluv předložených žalobcem a společností KOLEXONA není uveden VIN a RZ předmětného vozu. Na daňových dokladech č. 180009 a č. 180006 je uvedena specifikace vozidla VIN: X, nejedná se tedy o identický VIN. Faktura č. 180006 splatná 31. 7. 2018 je fakturou za nájem vozidla v období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018. Faktura č. 180009 období nájmu nespecifikuje, pouze uvádí od 1. 5., přičemž je splatná 15. 10. 2018. Nemůže jí ale býti účtováno nájemné za období květen 2018, neboť k tomuto období se již vztahuje faktura č. 180006. Zálohová faktura k vozidlu pochází ze dne 26. 2. 2018, konečná faktura ze dne 6. 4. 2018, platba za vůz proběhla dne 22. 2. 2018. Žalovaný proto uvedl, že mu není jasno, z jakého důvodu společnost KOLEXONA platila nájemné i za dobu, po kterou nebyl žalobce vlastníkem vozidla.
14. Žalovaný dále uvedl k nájemním smlouvám uzavřeným dne 30. 4. 2018 a 30. 12. 2018 dle svého znění v Praze, a to s účinností ode dne 1. 5. 2018 na neurčito a ode dne 1. 1. 2019 na neurčito, že pronajímané vozidlo je v nich shodně specifikováno jako Porsche M1 AD Kupe, VIN: X, rok výroby 2018, RZ: X. Stejnou specifikaci vozidla uvádí také smlouva o nájmu ze dne 31. 5. 2018, sjednaná na dobu od 1. 6. 2018 na neurčito, která byla předložená žalobcem k odvolání. Tato smlouva je však graficky zcela odlišná od ostatních a uvádí nepřesný název nájemce: „KOLEXO 13 Kereskedelmi Kft.“ Žalovaný dodal, že všechny smlouvy jsou ve slovenském jazyce, ačkoli smluvní strany tvoří právnické osoby zřízené dle českého a maďarského práva, místem podpisu je dle znění smluv Praha. Kromě toho se dané smlouvy diametrálně liší i ohledně splatnosti – dle smluv předložených společností KOLEXONA je nájemné splatné čtvrtletně dopředu nejpozději k 15. dnu příslušného měsíce, dle smlouvy předložené žalobcem je půlroční nájemné splatné do 15. dne následujícího měsíce. Žalovaný nepopřel, že do jednotlivých smluv mohly být zkopírovány údaje o vozidle ze smlouvy předcházející, nicméně tato úvaha nepřisvědčuje tomu, že se prvotně jedná o prostou administrativní chybu při specifikování pronajímaného vozidla.
15. Žalovaný rovněž konstatoval, že typ vozidla Porsche M1 AD Kupe nepředstavuje dle veřejně dostupných zdrojů žádnou rozšířenou specifikaci předmětného vozu Porsche 911 Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

GT3 II. V případě VIN: X nelze brát za prostý překlep 3 znaky lišící se od předmětného vozu (O, E, 6). RZ: X by mohlo představovat vypuštění číslice z RZ předmětného vozu, nicméně ve spojitosti s ostatními popisnými údaji nelze ani v souvislosti s dalšími důkazy dojít k závěru, že vozidlo, jenž je předmětem nájemních smluv, je totožné s předmětným vozem.

16. K výpovědi pana K. žalovaný uvedl, že je jednatelem společnosti KOLEXONA, ale od 31. 5. 2017 i jednatelem žalobce. Mezi žalobcem a domnělým nájemcem je tak zjevná personální propojenost. Žalovaný uvedl, že se k výpovědi pana K. v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Dle žalovaného není možné výpověď pana K. osvědčit jako důkaz pronájmu, neboť se nejedná o vozidlo (uvedené v předložených dokumentech) totožné s předmětným vozem. Dle výpovědi pana K. žádné záznamy o používání vozidla neexistují a vozidlo nebylo v Maďarsku ani pojištěno.
17. Žalovaný dále uvedl, že i kdyby vzal v potaz, že se v rámci nájemních smluv a dalších písemností jedná o pouhé překlepy a administrativní chyby, žalobce by i tak neunesl své důkazní břemeno. Veškeré předložené a získané doklady představují toliko formální důkazní prostředky, které neprokazují faktické provádění ekonomické činnosti žalobce. Žalovaný dodal, že odůvodnil svůj myšlenkový proces, žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné.
18. K námitce neprovedení místního šetření žalovaný uvedl, že společnost KOLEXONA je zřízena dle maďarského práva a její sídlo je vedeno v Maďarsku. Z tohoto důvodu nemohl správce daně přistoupit k provedení místního šetření. Správce daně ovšem vydal žádost o informace směřovanou maďarské daňové správě, v rámci níž bylo žádáno o prověření, zda byla daná služba (pronájem předmětného vozu) společností KOLEXONA skutečně poskytnuta. Z důvodu důkladnějšího a přesnějšího prověření tvrzení žalobce žádal správce daně o zjištění skutkového stavu přímo u společnosti KOLEXONA, k čemuž maďarská daňová správa přistoupila prostřednictvím výsledku jednatele společnosti. Šetření tedy bylo dle žalovaného provedeno ve větším rozsahu a podrobněji, než žalobce požadoval. Žalobce se kromě toho mylí, pokud se domnívá, že by místním šetřením přímo v sídle nájemce bylo nade vší pochybnost potvrzeno, že předmětný vůz je využíván k ekonomické činnosti žalobce. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

V. Průběh jednání ve věci

19. Na ústním jednání konaném dne 2. 5. 2022 soud nejprve rekapituloval podstatný obsah soudního a správního spisu. Účastníci řízení při jednání setrvali na své dosavadní argumentaci, žalobce akcentoval dle něj přehnaně formalistický přístup žalovaného, pokud stroze uzavřel, že nešlo o ekonomické využití jím pořízeného vozidla. Žalovaný měl podle žalobce přihlédnout k výpovědi jednatele pana K. Žalovaný pak zcela odkázal na své vyjádření k žalobě s tím, že doklady předložené v průběhu daňového řízení vykazují celou řadu nesrovnalostí. Soud neprováděl ve věci žádné dokazování (účastníci nad rámec obsahu správního spisu nenavrhli žádné důkazy a ani soud neshledal potřebu dokazování provádět).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

21. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Z § 72 odst. 1 ZDPH vyplývá, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Odstavec 5 citovaného ustanovení k tomu dodává, že *„(p)látce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.“*
23. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH je plátce povinen mít pro uplatnění nároku na odpočet daně při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad.
24. Právní úprava DPH tedy rozlišuje jednak hmotněprávní, jednak formální podmínky vzniku a uplatnění nároku na odpočet, přičemž pokud dojde k naplnění těchto podmínek, nelze nárok na odpočet odmítnout, neboť ten tvoří nedílnou součást mechanismu DPH a jako takový nemůže být v zásadě omezen (srov. např. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 6. 7. 1995, *BP Soupergaz*, C-62/93, bod 18, a ze dne 21. 3. 2000, *Gabalfrisa a další*, C-110/98 až C-147/98, bod 43).
25. Prokazování přijetí zdanitelného plnění je samozřejmě prvotně záležitostí dokladovou (formální), současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (splnění hmotněprávních podmínek). Pokud tak správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 61). Podle názoru, který vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 Afs 34/2012 - 40, pak platí, že: *„(p)rokázání uskutečnění zdanitelného plnění na vstupu a na výstupu je vždy předmětem samostatného posuzování. Stěžejním přitom je, aby byly prokázány zákonné předpoklady pro jejich uznání.“*
26. Daňový subjekt primárně plní své důkazní břemeno předložením formálně bezvadných daňových dokladů. Následně je to správce daně, na kterém leží důkazní břemeno ohledně skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost účetnictví a jiných záznamů [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. K opětovnému přesunu důkazního břemene na daňový subjekt přitom dojde tehdy, vyjádří-li správce daně relevantní pochybnosti o tvrzeních daňového subjektu. Správce daně musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě kterých hodnotí předložené účetnictví, či v něm obsažené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 - 72, *„ke zpochybnění daňového dokladu přitom může dojít různými způsoby, např. tak, že neexistuje ten, kdo jej vystavil, popřípadě že vystavitel dokladu za dané období zdanitelné plnění nevykázal, na což lze usuzovat zejména z toho, že nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. Pokud vystavitel daňového dokladu o něm neúčtoval, případně tuto skutečnost nelze ověřit proto, že je vystavitel nekontaktní a jeho účetnictví (případně jiná povinná evidence) vůbec není k dispozici, pak jsou pochybnosti na straně správce daně více než odůvodněné. I za této situace však daňový subjekt může pochybnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

správce daně vyvrátit tím, že existenci zdanitelného plnění prokáže jinými důkazními prostředky“.

27. I když je faktické uskutečnění zdanitelného plnění prokázáno, ZDPH dále podmiňuje nárok na odpočet daně použitím přijatých zdanitelných plnění pro účely uskutečňování zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností [§ 72 odst. 1 písm. a), jakož i § 76 odst. 1]. Judikaturou SDEU bylo zcela jasně dovozeno, že pro přiznání nároku na odpočet je mezi přijatými a uskutečněnými zdanitelnými plnění obecně vyžadována přímá a bezprostřední souvislost (k tomu např. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 4. 1995, *BLP Group*, C-4/94, body 18 a 19, ze dne 8. 6. 2000, *Midland Bank*, C-98/98, bod 20, ze dne 22. 2. 2001, *Abbey National*, C-408/98, bod 25 nebo ze dne 21. 2. 2013, *Wolfram Becker*, C-104/12, bod 19). Posouzení přímé a bezprostřední souvislosti je přitom na daňových orgánech a vnitrostátních soudech, které musí zohlednit konkrétní skutkové okolnosti každého případu (k tomu viz rozsudek *Wolfram Becker*, bod 21 a 22).
28. V projednávané věci jde především o posouzení toho, jestli žalobce skutečně neprokázal přijetí zdanitelného plnění v rámci své ekonomické činnosti. Správce daně ani žalovaný nijak nezpochybnili, že žalobce přijal zdanitelné plnění, konkrétně, že pořídil vůz značky Porsche 911 GT3 II, VIN: X, RZ X ani jeho faktickou existenci. Tuto skutečnost žalobce prokázal daňovým dokladem č. 70013825037 (zálohová faktura) vystaveným dne 23. 2. 2018 na částku 143 980 euro, splatnou dne 26. 2. 2018 a dále daňovým dokladem č. 70010887095 (finální faktura) vystaveným dne 6. 4. 2018 na stejnou částku 143 980 euro, splatnou dne 15. 4. 2018. Zároveň žalobce předložil doklad, z něž plyne, že dne 22. 2. 2018 z účtu č. X odešla platba v částce 143 980 euro. Žalobce přitom zaplatil dne 17. 3. 2018 daň ve výši 766 024 Kč. V databázi evidence vozidel je zmíněný vůz na žalobce registrovaný od 21. 5. 2018.
29. Tyto doklady prokazující nákup vozidla žalobce správci daně předložil až na základě výzvy k odstranění pochybností ze dne 21. 6. 2018 a následného sdělení výsledků postupu k odstranění pochybností. Správce daně měl totiž pochybnosti o tom, zda přijatá zdanitelná plnění žalobce používá při uskutečňování ekonomické činnosti. Žalobce k tomu kromě doložení výše uvedených podkladů sdělil jen tolik, že vůz pronajímá společnosti KOLEXONA sídlící v Maďarsku a navrhl jako důkaz výpis z obchodního rejstříku nájemce a obchodní dokumentaci k pronájmu vozidla. Uvedenou dokumentaci, kromě výše uvedené, ale nepředložil. Žalobce správci daně nepředložil žádné daňové nebo jiné doklady prokazující použití zmíněného vozidla pro ekonomické účely.
30. Dne 22. 10. 2018 správce daně kromě toho provedl místní šetření v sídle žalobce, při němž zjistil, že se zde nachází pětipatrový obytný dům, přičemž nebylo zjištěno žádné označení sídla žalobce. Nebyly zde žádné kanceláře, nebo skladovací prostory ani žádné jiné skutečnosti prokazující vykonávání ekonomické činnosti v tomto objektu.
31. Správce daně proto vydal platební výměr, jímž žalobci vyměřil za zdaňovací období únor 2018 daň ve výši 766 024 Kč, neboť žalobce žádnými doklady neprokázal, že by vůz použil v rámci svých ekonomických činností.
32. Žalobce až v odvolacím řízení doložil další doklady, jimiž chtěl prokázat použití vozidla pro ekonomické účely.
33. V odvolacím řízení byly konkrétně doloženy tři nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností KOLEXONA ve slovenském jazyce na pronájem vozidla specifikovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jako Porsche M1 AD Kupe, VIN: X, RZ: X. První smlouva byla uzavřena dne 30. 4. 2018 na dobu neurčitou od 1. 5. 2018, přičemž nájemné bylo sjednáno na 150 000 HUF měsíčně. Druhá smlouva byla uzavřena dne 31. 5. 2018 na dobu neurčitou od 1. 6. 2018, nájemné bylo sjednáno ve výši 150 000 Kč měsíčně. Třetí smlouva byla uzavřena dne 30. 12. 2018 na dobu neurčitou od 1. 1. 2019 s nájemným 500 euro měsíčně.

34. Žalobce vystavil v roce 2018 za pronájem vozidla (označeného jako PORSCHE 991, VIN X) dva daňové doklady, a to doklad č. 180006 na celkovou částku 900 000 HUF (datum uskutečnění zdanitelného plnění 15. 7. 2018, datum vystavení 31. 7. 2018) za období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018 a doklad č. 180009 na částku 150 000 HUF (datum uskutečnění zdanitelného plnění 30. 9. 2018, datum splatnosti 15. 10. 2018) za období „od 1. 5.“, přičemž období nebylo blíže specifikováno. Dále bylo zjištěno, že z maďarského bankovního účtu byla žalobci dne 31. 7. 2018 zaslána platba ve výši 900 000 HUF, a to na účet č. X, IBAN: X.
35. Žalovaný tyto doklady označil za neprůkazné především z důvodu nejasností ohledně typu vozidla, VIN a registrační značky vozidla, tedy ohledně toho, že jsou tyto údaje v nájemních smlouvách částečně odlišné od údajů, které má žalobcem koupené a registrované vozidlo (Porsche 911 GT3 II, VIN: X, RZ X). Nejde tedy o dílčí omyl v jednom údaji, ale o kombinaci nepřesností jak v označení modelu, VIN i RZ. Formálně vzato tedy předmětné doklady označují zcela jiné vozidlo. K tomu pak přistupují i údaje z daňových dokladů, kde je opět uvedeno neúplné označení modelu (Porsche 991, což ale odpovídá označení generace vozidla Porsche 911 v daňovém dokladu na jeho koupi) a zejména omyl v písmenu na třetím místě kódu VIN, resp. zde číslice „0“ před písmenem „Z“ zcela chybí. Ani z těchto dokladů tak nelze bez pochybností dovodit, že jde o vozidlo pořízené žalobcem.
36. Soud má i s ohledem na uvedené za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly zcela přezkoumatelně, z odůvodnění jejich rozhodnutí je seznatelné, v čem především shledávaly pochybnosti o pronájmu předmětného vozidla společnosti KOLEXONA. Správní soudy ostatně v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Dále soud zdůrazňuje, že žalobce v prvostupňovém řízení nepředložil žádné doklady týkající se pronájmu vozidla. Správce daně tak neměl možnost se v odůvodnění platebního výměru k podkladům, předloženým až v odvolacím řízení, vyjádřit. V této fázi řízení žalobce použití vozidla k ekonomické činnosti nijak neprokazoval, přestože k tomu byl na základě pochybností správce daně vyzván. Správce daně své pochybnosti vyjádřil jasně, neboť uvedl, že hodnoty přijatých zdanitelných plnění, od data účinnosti registrace k DPH, značně převyšovaly hodnoty uskutečněných plnění.
37. V odvolacím řízení a v návaznosti na nově předložené podklady provedl žalovaný další dokazování s cílem zjistit skutkový stav věci. Soud jeho postup shledává zcela v souladu se zákonem a připomíná, že žalovaný postupoval i cestou mezinárodního dožádání, přičemž se vyjádřil i ke všem nově předloženým podkladům. V této souvislosti je pak potřeba též zdůraznit, že to byl žalobce, na němž leželo důkazní břemeno ohledně prokázání použití zdanitelného plnění v rámci ekonomické činnosti, neboť správce daně vyjádřil relevantní pochybnosti o tvrzeních žalobce. Jak ovšem shledal žalovaný na základě předložených dokladů, žalobce své důkazní břemeno ani přes doplnění podkladů v odvolacím řízení neunesl. Soud přitom v předložených dokladech stejně tak spatřuje nesrovnalosti, díky Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nimž nelze mít za to, že by žalobce použití vozidla pro ekonomické činnosti prokázal; vzhledem k tomu proto soud současně nerozumí odkazu žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2096/07, neboť v něm vyslovené závěry měly svůj základ v tom, že správní orgány ani soudy nezpochybňovaly formální bezvadnost daňového dokladu, což není případ nynější věci. Závěr žalovaného o neprokázání nároku na odpočet DPH tak soud spatřuje jako zcela správný a v souladu se ZDPH a relevantní judikaturou.

38. Pokud jde o rozpory v označení vozidla v předložených smlouvách a daňových dokladech, lze samozřejmě připustit, že mohlo jít jen o omyl v psaní, jež se opakoval kopírováním údajů, nicméně zde žalovaný případně uvedl, že ani ony nesprávné údaje nejsou na předložených dokladech vždy ve stejném tvaru. Smlouvy se pak liší graficky, nejde o stejnopisy či opisy, je v nich odlišně upravena i doba splatnosti. Nad rámec těchto podkladů navíc žalobce neměl k dispozici žádné další doklady k používání auta nájemcem, stejně jako žádné neměla ani společnost KOLEXONA, resp. pan K., „společný“ jednatel žalobce i této společnosti. Pokud ten potvrzoval pronájem vozidla Porsche, i o této výpovědi nutně vyvstaly ve světle výše uvedeného pochybnosti. Žalovaný přitom žalobce se svým náhledem seznámil v rámci seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 25. 9. 2020, na které žalobce nijak nereagoval (žalovaný tak neměl ohledně hodnocení důkazů ani s čím polemizovat).
39. Jakkoli soud do jisté míry rozumí námitce žalobce, že i přes chyby v údajích je zřejmé, že vlastnil (a mohl pronajímat toliko jediné vozidlo Porsche), nelze identifikované pochybnosti bagatelizovat, ale naopak je nutné je zasadit do celkového kontextu případu. Soud připomíná, že žalobce (česká společnost) zakoupil předmětné vozidlo v Maďarsku, aby je následně pronajal maďarské společnosti, v níž je jednatelem pan K., jednatel a poloviční společník žalobce. Kromě toho z jeho výpovědi bylo zjištěno, že neexistují žádné záznamy o použití vozidla a vozidlo nemá v Maďarsku žádné pojištění, protože se jedná o zahraniční vozidlo.
40. Z předložených dokladů jsou navíc zřejmé i další pochybnosti ohledně uzavřených smluv a provedených plateb. Je tomu tak zejména v návaznosti na znění obou předložených daňových dokladů, na něž přitom žalobce ve své žalobě sám odkazoval. Faktura č. 180006 se vztahuje na období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ale žádnou nájemní smlouvu za období leden až duben 2018 žalobce nepředložil. Není tedy zřejmé, proč byly v daňovém dokladu uvedeny i měsíce, na něž nebyla uzavřena nájemní smlouva, resp., na něž nebyla ze strany žalobce žádná smlouva předložena. Pokud mělo dle faktury činit nájemné 150 000 HUF měsíčně (tj. 6 x 150 000 HUF), jak by odpovídalo smlouvě uzavřené dne 30. 4. 2018, fakturovaná částka 900 000 HUF se žádnou z předložených nájemních smluv časově nesouhlasí – žalobce jinými slovy po společnosti KOLEXONA požadoval nájemné za měsíce, za něž neměl uzavřenou žádnou nájemní smlouvu a dokonce předmětné vozidlo ani nevlastnil.
41. Z uvedených dokladů rovněž vyplývá, že za květen 2018 byly vystaveny dva daňové doklady, doklad č. 180006 (za období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, tj. i květen 2018), jakož i doklad č. 180009 (na období od 1. 5., přičemž se jednalo, s ohledem na údaj o splatnosti, zřejmě o květen roku 2018). Na registrovaném účtu žalobce č. X vedeného u České spořitelny, a.s., jehož výpisy byly vyžádány po České spořitelně správcem daně, nadto nejsou viditelné žádné přijaté platby od společnosti KOLEXONA. Žalobce nepředložil výpis z účtu č. 0051297185/0900, kam měla být zřejmě odeslána platba 900 000 HUF. Platba ve výši 150 000 HUF vyplývající z faktury č. 180009 nikde nefiguruje. Zároveň bylo Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dle nájemní smlouvy uzavřené dne 31. 5. 2018 sjednáno od 1. 6. 2018 nájemné ve výši 150 000 Kč (nikoliv HUF). Na takovou částku ale žalobce žádný daňový doklad nedoložil. Tyto doklady, proto nelze v žádném případě označit za průkazné.

42. Rovněž tyto skutečnosti tak dotvářejí a posilují pochybnosti ohledně správné identifikace vozidla, jelikož dále zpochybňují to, zda bylo předmětné vozidlo skutečně pronajímáno společnosti KOLEXONA, tedy používáno k ekonomické činnosti. Pokud nebyly předloženy žádné doklady, které by jednoznačně (a nespochybnitelně) prokázaly použití vozidla k ekonomickému účelu, je v tomto ohledu i výpověď pana K., z níž dále vyplývá, že obě společnosti měly společné transakce pouze z půjčení vozidla, objednávky měly proběhnout osobně, nájemné bylo uhrazeno bankovním převodem v HUF a faktury byly společnosti KOLEXONA předány osobně, dosti nepřesvědčivá a neprůkazná. Soud pak opět připomíná, že pan K. je navíc s žalobcem personálně propojen, neboť od května 2017 je jednatelem a polovičním společníkem žalobce.
43. Co se týče návrhu žalobce v podaném odvolání na provedení místního šetření ve společnosti KOLEXONA, žalovaný v napadeném rozhodnutí, byť stručně, uvedl, že na základě návrhu žalobce byl pro ověření jeho tvrzení prostřednictvím mezinárodního dožádání vyslechnut zástupce společnosti KOLEXONA. Být žalovaný explicitně neuvedl, že neprovedl místní šetření z důvodu, že výslech zástupce společnosti KOLEXONA je dostatečným a vhodnějším důkazním prostředkem k prokázání tvrzení žalobce, implicitně to z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá. Žalovaný po maďarské daňové správě požadoval ověření uskutečnění plnění, resp. jeho použití v rámci ekonomické činnosti; ta tyto skutečnosti prověřovala, přičemž v zásadě nad rámec návrhu žalobce na provedení místního šetření provedla i výslech zástupce společnosti KOLEXONA.
44. Cílem žalobce bylo přitom prokázat, že vozidlo pronajímá společnosti KOLEXONA. Na základě místního šetření by však bylo zjištěno maximálně to, že se vozidlo nachází na maďarské adrese sídla společnosti KOLEXONA, tedy nikoliv nutně to, že je vozidlo této společnosti skutečně pronajímáno. To platí zvláště tehdy, pokud jednatel (a společník) žalobce a nájemce je tatáž osoba, která mohla vozidlo užívat v různém postavení (tím spíše, pokud bylo vozidlo zakoupeno právě v Maďarsku). I kdyby se tedy vozidlo nacházelo v sídle společnosti KOLEXONA, neprokazovalo by to bez dalšího, že této společnosti bylo také reálně pronajato.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. května 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.